

Arrest

nr. 186 436 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 maart 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 24 maart 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) verzocht op 4 april 2016, gelet op artikel 18, 1, b), van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III verordening) de Kroatische autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. De Kroatische autoriteiten willigden op 14 april 2016 het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 13 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : M.(...) T.(...)

voornaam : N.(...) F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 24.03.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn identiteitskaart en militaire kaart voor.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 07.04.2014 asiel vroeg in Kroatië.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd gehoord op 30.03.2016 en verklaarde dat hij Eritrea in 2006 verliet om te voet en met de auto naar Soedan te reizen en daar 7 à 8 maanden bij familie in Khartoem te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna met het vliegtuig naar Turkije te zijn gevlogen om er 2 weken bij zijn smokkelaar in Istanbul te verblijven. De betrokkene verklaarde eind 2007 het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te hebben betreden om er tot begin 2014 in Athene te verblijven. De betrokkene gaf aan daarna via Albanië, Montenegro en Servië te zijn doorgereisd om in Kroatië aan te komen. Daar diende de betrokkene een asielaanvraag in op 07.04.2014. De betrokkene verklaarde 6 maanden in een gevangenis en 1 jaar in Zagreb te hebben verbleven om vervolgens via Slovenië en Italië naar Griekenland terug te keren en daar 7 à 8 maanden in Athene te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna via Macedonië, Servië, enkele voor hem onbekende landen en Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 13.03.2016 aan te komen. in België diende de betrokkene op 24.03.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.04.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties die op 14.04.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan zijn keuze voor België een willekeurige keuze betrof. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Kroatië, omdat hij er naar eigen zeggen van begin tot einde slecht behandeld werd. Hij gaf aan dat hij er niet als vluchteling, maar als crimineel behandeld werd.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag,

wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande dat hij bij aankomst in Kroatië zes maanden in een gevangenis werd opgesloten toen hij de grens illegaal overstak. Hij verklaarde dat hij de gevangenis pas mocht verlaten als hij asiel zou aanvragen. De betrokkene verklaarde dat hij na het verlaten van de gevangenis verblijfsdocumenten kreeg en terugkeerde naar Griekenland om er enkele zaken te regelen. Hij gaf aan dat hij toen alle documenten onderweg verloor, maar een laissez passer ging aanvragen bij de Kroatische ambassade. Hij gaf aan dat men hem daar had gezegd dat zijn verblijfsvergunning was geschrapt omdat hij een gevaar was voor de openbare orde en het land had verlaten. Hij gaf aan dat hij geen recht op beroep had gekregen en dat hij zeker was dat de regels daarbij intentioneel niet gevolgd werden. Hij gaf aan dat hij er niet als vluchteling, maar als crimineel behandeld werd en dat als ze je er iets geven, ze het gewoon weer terug afnemen zonder verklaring of recht of antwoord. Hij gaf ook aan dat ze er erg racistisch zijn en hij denkt dat ze zijn asielaanvraag daarom zo behandeld hebben.

Vooreerst merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Kroatië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanhaalde om zijn bewering te staven en we zijn niet in het bezit van aanwijzingen dat de Kroatische autoriteiten de asielprocedure van de betrokkene niet op een gedegen wijze en in overeenstemming met de vigerende standaarden hebben behandeld.

Betreffende de door de betrokkene geuite bewering dat men in Kroatië heel racistisch is, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Kroatië worden

overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We merken bovendien op dat de Kroatische instanties op 14.04.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Kroatische instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Kroatische instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Lana Tu?kori? and Goranka Lali? Novak, "Asylum Information Database - National Country Report - Croatia", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §2). Personen die Kroatië verlaten hebben voor het einde van hun asielpprocedure - en wiens asielaanvraag om die reden werd geschorst - moeten een nieuwe asielaanvraag indienen indien zij dat wensen.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.

(...)"

1.5. Verzoeker werd op 17 augustus 2016 overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen “(...) 3 (2) j° en 18(1) b en 17(...)” van de Dublin-III verordening, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Tevens haalt verzoeker artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan. Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“(...)

Doordat de bestreden beslissing stelt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Kroatië en zijn asielpcedure daar kan voortzetten, aangezien Kroatië heeft ingestemd met de terugname.

Doordat de bestreden beslissing niet met zekerheid en ondubbelzinnig aangeeft in welke stand van de procedure verzoeker zich in Kroatië bevindt en derhalve ook niet kan duiden welke zijn situatie zal zijn ingeval van terugkeer.

Terwijl het administratief dossier en de verklaringen van verzoeker wel degelijk aantonen dat er de grootste verwarring heerst mbt zijn situatie als asielzoeker in Kroatië.

Terwijl immers de bestreden beslissing zelf in de motivering verwijst naar de verklaring van verzoeker dat hij verblijfsdocumenten heeft gekregen na zijn vrijlating uit de gevangenis, die hij echter onderweg in Griekenland verloor waardoor hij achteraf ook in Kroatië “geschrapt” raakte.

Terwijl ook de vragenlijst van DVZ enerzijds bevestigt dat hij erkend werd in Kroatië (vraag 22) en verblijfsdocumenten heeft/had (vraag 30);

Terwijl er hoe dan ook geen enkele garantie is mbt tot de situatie van verzoeker ingeval van terugkeer, nu verzoeker van de Kroatische autoriteiten via hun Ambassade in Athene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, gedateerd dd 12/11/2015 (3).

Terwijl er derhalve geen enkele garantie is mbt de voortzetting van de asielpcedure in Kroatië.

Terwijl vaststaat dat het gezegde bevel dateert van na het indienen van de asielaanvraag (07.04.2014), waarbij men er minstens kan van uitgaan dat deze afgesloten werd en niet meer in behandeling is, - overeenkomstig de bewoordingen van artikel 18(1) b.

Terwijl derhalve de ingeroepen rechtsgrond niet correct is, hetzij artikel 18 (1) b -, nu de asielpcedure zeker niet meer hangende is, zoals vereist is in dat onderdeel.

Terwijl bovendien –reeds- een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoeker.

Terwijl hoe dan ook blijkt dat de administratie totaal geen individueel en gedegen onderzoek van de zaak van verzoeker heeft gevoerd om de verwarring uit de wereld te helpen, doch zich tevreden heeft gesteld met algemene en stereotiepe verwijzingen naar algemene overwegingen.

Terwijl zij, rekening houdend met de documenten van verzoeker, en de afgelegde verklaringen minstens enige garantie mocht vragen mbt de situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Kroatië;

Terwijl men gelet op de gebrekkige ervaring van de Kroatische autoriteiten inzake de asielpcedure en de toegang tot een correcte asielpcedure, des te meer hieromtrent onderzoek zou verrichten.

Terwijl uit het administratief dossier én uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische asielinstanties geen van de argumenten van verzoeker au sérieux hebben genomen, laat staat getoetst hebben, of minstens enige verificatie gevraagd hebben bij hun Kroatische collega's; dat zij zich tevreden stelden met het louter versturen van een terugnameverzoek op 4/4/2016 waarmee ingestemd werd op 14/4/2016.

Terwijl uit geen van deze standaarddocumenten blijkt dat er enige aandacht is geweest voor de specifieke toestand van verzoeker, die nochtans in zijn Dublin gehoor heel wat pertinente en zorgwekkende opmerkingen heeft gemaakt mbt een mogelijke terugname door Kroatië.

Terwijl in deze stand van de procedure en zonder bijkomend onderzoek, de Belgische autoriteiten onmogelijk een terugnameverzoek mochten richten, laat staan verzoeker terugsturen, nu er geen duidelijkheid bestaat omtrent de ware status en stand van de asielpcedure van verzoeker in Kroatië, laat staan omtrent zijn mogelijkheid om zonder problemen de asielpcedure verder te zetten.

Terwijl het er eerder op lijkt dat verzoeker niet meer toegelaten zal/kan worden in Kroatië, op basis van het vonnis dat het bevel om het grondgebied te verlaten bevestigt, dd 12/11/2015.

Terwijl het akkoord tot terugname hiermee tegenstrijdig is...

Doordat de bestreden beslissing niet antwoordt op de opmerkingen van verzoeker ivm de behandeling als "crimineel" en de slechte omstandigheden gedurende de asielprocedure, alhoewel zijn verklaringen als vrij gedetailleerd en doorleefd overkomen.

Terwijl verweerster in het licht van de motiveringsverplichting minstens enig onderzoek mocht doen en enige toelichting mocht vragen, in plaats van zich te verschuilen achter een totaal stereotiepe verwijzing naar algemene rapporten, dan noch verwijzingen naar redeneringen dat geen enkele lidstaat vrij is van discriminatie, of nog dat er problemen zijn bij de opvang en de begeleiding enz...

Terwijl het voor zich spreekt dat dit soort algemene opmerkingen niet in verhouding staan tov de gedetailleerde en concrete kritiek die door verzoeker werd opgeworpen.

Terwijl er minstens mag verwacht worden dat er op individuele basis

Terwijl het duidelijk is dat de motivering tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht die vereist dat de volledige informatie wordt in acht genomen en dat er in redelijkheid op basis van volledige en correcte informatie wordt gehandeld;

Terwijl artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Seed/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./Belgie en Griekenland, § 358 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en consoorten.Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Viivarajah en consoorten Verenigd Koninkrijk, § 107).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de administratieve toestand van verzoeker, wiens identiteit niet wordt betwist, - onvoldoende nauwkeurig heeft onderzocht.

De Raad dient derhalve een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. (...)"

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker als bijlage een beslissing toe, afkomstig van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken, afdeling Bestuurszaken, Vreemdelingen en Staatsburgerschap op datum van 12 november 2015, afgegeven op de Kroatische ambassade in Athene, waarbij verzoeker wordt opgelegd binnen vijftien dagen het land te verlaten.

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin-III verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29

november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen van de Dublin-III verordening zouden schenden.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

(...)”

Artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“(...)”

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De

*beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.
(...)"*

In de bestreden beslissing wordt onder meer verwezen naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 18.1, b), van de Dublin-III verordening, bepaling op grond waarvan de Kroatische autoriteiten werden verzocht om verzoeker terug te nemen. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)"

3.8. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld *"dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013"* en dat *"de betrokkene het grondgebied van België (dient te) verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten"*.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 april 2014 asiel aanvraag in Kroatië, hetgeen door hem niet wordt betwist of weerlegd. In zijn Dublin-interview bevestigde verzoeker trouwens dat hij in Kroatië werd erkend, maar dat zijn verblijfstitel werd geschrapt wegens openbare orde-redenen en omdat hij het land had verlaten (Dublin-interview, 30 maart 2016, vragen 24 en 25). De gemachtigde van de staatssecretaris richtte op 4 april 2016 een terugnameverzoek aan de Kroatische autoriteiten (zie punt 1.2.), dat op 14 april 2016 werd ingewilligd (zie punt 1.3.). Hoewel het terugnameverzoek gestoeld was op artikel 18.1, b), van de Dublin-III verordening (zie punt 3.7.), verklaarden de Kroatische autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord met de terugname van verzoeker op grond van het criterium inzake de afgifte van verblijfstitels uit artikel 12.4 van de Dublin-III verordening. In hun terugname-akkoord stelt de Kroatische Dublin-Unit het volgende: *"The above mention (sic) person had been granted asylum in Croatia on 02.07.2014 but this status was revoked on 12.11.2015. The person filed the claim from Greece to the Administrative Court of Croatia and this decision is not yet final."* Verzoeker genoot internationale bescherming in Kroatië, maar zijn status werd herroepen. Vanuit Griekenland zou hij beroep hebben ingesteld tegen deze beslissing waardoor deze nog niet definitief is.

3.10. Verzoeker betoogt in wezen dat de bestreden beslissing *"(...) niet met zekerheid en ondubbelzinnig aangeeft in welke stand van de procedure verzoeker zich in Kroatië bevindt en derhalve ook niet kan duiden welke zijn situatie zal zijn ingeval van terugkeer. (...)"* en dat *"de ingeroepen rechtsgrond niet correct is, hetzij artikel 18 (1) b"*. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met zijn individuele situatie en zijn verklaringen tijdens zijn gehoor. Verzoeker stelt tenslotte dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.11. In de eerste plaats stelt de Raad op basis van de informatie uit het administratief dossier vast dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing een onzorgvuldigheid en een beoordelingsfout bevat wat het op hem toepasselijke artikel uit de Dublin-III verordening betreft. Zoals hierboven toegelicht vroeg het bestuur inderdaad de terugname van verzoeker door de Kroatische autoriteiten op basis van het hierboven geciteerde artikel 18.1, b), van de Dublin-III verordening. Het terugnameverzoek gaf aanleiding tot een terugname-akkoord van de Kroatische autoriteiten op grond van artikel 12.4 van de Dublin-III verordening. De Raad merkt echter op, zoals hieronder zal blijken, dat verzoeker geenszins aantoonde welk belang hij heeft bij zijn kritiek.

3.12. Verzoeker stelt dat er verwarring zou bestaan over zijn situatie in Kroatië in geval van terugkeer. Op basis van de bestreden beslissing kan inderdaad niet precies worden ingeschat in welke stand van de procedure verzoeker zich in Kroatië bevindt. De Raad merkt echter op dat uit verzoekers verklaringen tijdens het Dublin-interview en het terugname-akkoord van de Kroatische autoriteiten duidelijk blijkt dat

de Kroatische autoriteiten zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker in afwachting van zijn beroep bij de Kroatische administratieve rechtbank tegen hun beslissing van 12 november 2015 waarbij zijn beschermingsstatus werd herroepen. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij, ondanks de verwarrende vermelding in de bestreden beslissing, onwetend zou zijn over de stand van zaken van zijn dossier in Kroatië. Dit blijkt trouwens ook uit de informatie die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde (Verzoekschrift, bijlage 3). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel oppert dat hij niet meer zal worden toegelaten in Kroatië vermits de Kroatische autoriteiten uitdrukkelijk instemden met zijn terugname.

3.13. In weerwil van verzoekers beweringen, dat niet op zijn individuele situatie zou zijn ingegaan en dat de aan hem betekende beslissing zou bestaan uit algemene en stereotiepe verwijzingen naar algemene overwegingen, stelt de Raad vast dat in de beslissing wel degelijk werd ingegaan op zijn opmerkingen tijdens het Dublin-interview: *“De betrokkene verklaarde (...) dat hij bij aankomst in Kroatië zes maanden in een gevangenis werd opgesloten toen hij de grens illegaal overstak. Hij verklaarde dat hij de gevangenis pas mocht verlaten als hij asiel zou aanvragen. De betrokkene verklaarde dat hij na het verlaten van de gevangenis verblijfsdocumenten kreeg en terugkeerde naar Griekenland om er enkele zaken te regelen. Hij gaf aan dat hij toen alle documenten onderweg verloor, maar een laissez passer ging aanvragen bij de Kroatische ambassade. Hij gaf aan dat men hem daar had gezegd dat zijn verblijfsvergunning was geschrapt omdat hij een gevaar was voor de openbare orde en het land had verlaten. Hij gaf aan dat hij geen recht op beroep had gekregen en dat hij zeker was dat de regels daarbij intentioneel niet gevolgd werden. Hij gaf aan dat hij er niet als vluchteling, maar als crimineel behandeld werd en dat als ze er iets geven, ze het gewoon weer terug afnemen zonder verklaring of recht of antwoord. Hij gaf ook aan dat ze er erg racistisch zijn en hij denkt dat ze zijn asielaanvraag daarom zo behandeld hebben.”*

Naar aanleiding deze opmerkingen van verzoeker wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Vooreerst merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Kroatië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. We benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanhaalde om zijn bewering te staven en we zijn niet in het bezit van aanwijzingen dat de Kroatische autoriteiten de asielprocedure van de betrokkene niet op een gedegen wijze en in overeenstemming met de vigerende standaarden hebben behandeld. Betreffende de door de betrokkene geuite bewering dat men in Kroatië heel racistisch is, willen we vooreerst opmerken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. (...)”*. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in deze pertinente overwegingen aan het wankelen te brengen.

3.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en

dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de*

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III verordening bepaalt thans het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.15. Verzoeker werpt weliswaar de schending op van artikel 3 van het EVRM, maar beperkt zich dienaangaande tot een louter theoretische uiteenzetting en de oproep dat “(...) *De Raad (...) derhalve een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken [dient] te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. (...)*” Verzoeker stelt onder andere dat de bestreden beslissing zich verschuilt achter algemene rapporten en redeneringen, maar hij brengt zelf geen andersluidende informatie aan die een ander licht werpt op de gegevens uit het *AIDA Country Report: Croatia* van december 2015, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt en waarop de overwegingen uit de bestreden beslissing gebaseerd zijn. Het standpunt van verzoeker dat de asielprocedure in Kroatië gebreken zou vertonen wordt niet geïllustreerd aan de hand van bewijzen van dergelijke gebreken. Uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt in elk geval niet dat er met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Kroatië in het algemeen, of voor Dublin-terugkeerders in het bijzonder, sprake zou zijn van systeemfouten, zoals bedoeld in artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III verordening. Dit werd recent nog bevestigd door het Hof van Justitie in zijn arrest van 16 februari 2017 (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a.*, nr. C-578/16PPU, §71) en verzoeker maakt in zijn middel niet aannemelijk dat er wel dergelijke systeemfouten zouden bestaan.

3.16. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, heeft de onzorgvuldigheid van de gemachtigde van de staatssecretaris bij de redactie van de bestreden beslissing niet tot gevolg dat Kroatië niet langer de verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. In zijn middel betwist verzoeker immers nergens dat hij over een verblijfstitel in Kroatië heeft beschikt tot in november 2015 waardoor deze lidstaat op grond van artikel 12.4 verantwoordelijk blijft voor de behandeling van zijn asielaanvraag. In dit verband wijst de Raad op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 27 van de Dublin-III verordening dat betrekking heeft op een correcte toepassing van de criteria en “*ertoe kan leiden dat de verantwoordelijkheid van een lidstaat in twijfel wordt getrokken*”, hetgeen te dezen niet het geval is (cf. HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, nr. C-63/15, §§30-60 en HvJ, 7 juni 2016, *Karim*, nr. C-155/15, §22). Verzoeker slaagt er in zijn middel immers niet in aannemelijk te maken dat een andere lidstaat verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, noch dat België verantwoordelijk zou worden omwille van het gegeven dat er in Kroatië systeemfouten zouden bestaan die ervoor zouden zorgen dat zijn overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede dient te worden aangestipt dat verzoeker het blijkbaar niet nodig achtte om via een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zijn ingediende verzoek tot schorsing versneld behandeld te zien op het ogenblik dat de op 17 augustus 2016 uitgevoerde overdracht naar Kroatië imminent werd en zich op die manier te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van de overdracht.

3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 3.2 of artikel 18.1, b), van de Dublin-III verordening.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN